

PROLOG

Cad primele scânteи

Elaida do Avriny a'Roihan își trecea degetele, absentă, peste etola lungă, în șapte dungi, din jurul umerilor, semnul Supremei Înscăunate, în timp ce ședea la masa de scris. La prima vedere, mulți ar fi zis că e frumoasă, dar o privire mai atentă te lămurea că severitatea chipului ei de Aes Sedai, fără vârstă, nu era doar o chestiune de moment. Astăzi, se mai adăuga ceva: o furie care-i făcea ochii negri să strălucească, dar pe care reușea să și-o ascundă.

De-abia le auzea pe femeile aliniate pe scăunelele din fața ei. Rochiile lor erau de toate culorile, de la alb la roșul cel mai închis, de mătase sau de lână, după gustul fiecăreia dintre ele, dar numai una nu purta șalul obligatoriu, cu Flacăra Albă din Tar Valon brodat în mijloc, pe spate, ciucuri colorați indicându-le Ajah, de parcă ar fi participat la o întrunire a Divanului Turnului. Vorbeau despre înștiințări și zvonuri legate de întâmplări din lumea largă, încercând să separe adevărul de fantezie, să hotărască ce ar trebui să facă Turnul, învredniind-o rareori cu o privire pe femeia din dosul mesei, căreia îi

juraseră supunere. Elaida nu se putea concentra la ceea ce spuneau. Fiindcă nu știau ceea ce era important cu adevărat. Sau mai degrabă știau, dar se temeau să vorbească despre aşa ceva.

— Se pare că se întâmplă ceva în Shienar.

Cuvintele îi aparțineau lui Danelle, slăbuță și adesea părând că visează cu ochii deschiși, singura soră Brună prezentă acolo. Ajah Verde și cea Galbenă aveau tot câte o soră, fapt care nu era pe placul nici uneia dintre cele trei Ajah. Albastră nu avea nici o reprezentantă. Acum ochii mari, albaștri ai lui Danelle arătau preocupări de un gând numai de ea știut; pe obraz avea o pată minusculă de cerneală, iar rochia de lână, de un gri-închis, îi era mototolită.

— Am auzit că acolo au loc tot felul de încăierări. Nu cu trolocii, și nici cu Aielii, deși incursiunile prin Pasurile Niamh par să se fi înmulțit. Între Shienari. Ceea ce e surprinzător pentru Ținuturile de la Hotar. Locuitorii lor rareori se bat între ei, continuă ea.

— Dacă vor să aibă un război civil, au ales momentul cel mai potrivit, spuse calm Alviarin.

Înaltă și zveltă, îmbrăcată numai în mătase albă, era singura fără șal. Etola Păstrătoarei Cronicilor era și ea albă, ca să arate că aparținea de Ajah Albă. Nu Roșie, fosta Ajah a Elaidei, conform tradiției. Albele întotdeauna își păstrau cumpătul.

— Se prea poate că trolocii să fi dispărut. Mana Pustiitoare pare îndeajuns de liniștită ca să poată fi apărată doar de doi fermieri și de un novice.

Degetele ciolănoase ale lui Teslyn foiră hârtiile din poala ei, deși femeia nu se uita la ele. Una dintre cele patru surori Roșii de acolo – mai mult decât oricare altă Ajah – o concura pe Elaida în privința severității, deși nimeni nu se gândise vreodată că ar fi și frumoasă.

— Poate că ar fi mai bine să nu fie atât de liniștită, zise Teslyn, cu accentul ei illian. În dimineața asta, am primit un mesaj conform căruia Mareșalul-General al Saldaiei a pus în mișcare o oștire întreagă. Nu spre Mana Pustiitoare, ci

în direcția opusă. Spre miazați și răsărit. N-ar fi făcut asta dacă Mana Pustiitoare nu ar da impresia că doarme.

— Atunci se adeveresc cuvintele lui Mazrim Taim, spuse Alviarin de parcă ar fi vorbit despre vreme sau despre prețul covoarelor, și nu despre un posibil dezastru.

Se depuseseră eforturi uriașe pentru capturarea lui Taim, ca de altfel și pentru ascunderea evadării lui. Nu era deloc bine pentru Turn dacă lumea afla că nu putuse reține un Dragon Fals pe care de-abia îl prinse.

— și se pare că regina Tenobia sau Davram Bashere, sau amândoi cred că n-ar mai trebui să ni se încredințeze misiunea de a-l captura din nou.

La auzul numelui lui Taim se lăsă o tacere de moarte. Omul putea conduce Puterea Supremă – fusese trimis la Tar Valon ca să fie pus cu botul pe labă, să i se ia Puterea pentru totdeauna, însă cineva îl eliberase –, dar nu acesta era motivul pentru care amuțiseră femeile. Cândva, existența unui om capabil să conducă Puterea Supremă fusese cel mai groaznic blestem; vânarea acestor oameni constituia principala rațiune de a fi pentru Roșii, drept care fiecare Ajah dădea o mână de ajutor după puterile ei. Acum însă majoritatea femeilor din față mesei se foiră pe scaun, refuzând să se privească în ochi, fiindcă subiectul Taim le aducea prea aproape de un altul, pe care nu voiau să-l abordeze cu voce tare. Până și Elaida simți cum i se amărăste gura.

Numai Alviarin nu părea să aibă această reținere. Un colț al gurii îi tremură scurt în ceea ce ar fi putut fi un surâs sau o grimășă.

— Voi dubla eforturile de a-l prinde din nou pe Taim. și propun ca una dintre surori să fie trimisă ca sfetnică a Tenobiei. Una care să știe cum să învingă rezistența înverșunată pe care o va opune regina asta Tânără.

Celelalte femei se grăbiră să umple tacerea.

Joline își mută șalul cu franjuri verzi pe umerii firavi și zâmbi, deși un pic forțat.

— Întocmai. Are nevoie de sprijinul unei Aes Sedai. De cineva care să-l manevreze pe Bashere. Omul are prea mare

influență asupra Tenobiei. Trebuie să-și retragă armata ca să poată interveni dacă Mana Pustiitoare se trezește la viață.

Sâniile prea îi dădeau pe din afara șalului, iar rochia ei de mătase verzuie stătea prea strânsă pe ea, era prea strâmtă. Și zâmbea prea mult, ceea ce o deranja pe Elaida. Mai ales bărbaților. Surorile Verzi întotdeauna făceau asta.

– Ultimul lucru care ne lipsește acum este încă o oștire în mars, spuse repeede Shemerin, sora Galbenă.

Femeia cam durdulie nu reușise niciodată să afișeze calmul aparent al unei Aes Sedai; în jurul ochilor ei era mereu o undă de neliniște, care în ultima vreme se accentuase.

– Trebuie să trimitem pe cineva și la Shienar, adăugă Javindhra, o altă Roșie.

În ciuda obrajilor netezii, fața ei ascuțită era îndeajuns de tare ca să poți bate cuie în ea. Avea vocea aspră.

– Nu vreau treburi de felul acesta în Tinuturile de la Hotar. Ultimul lucru de care avem nevoie este slăbirea Shienarului și invadarea lui de către o oștire trolocă.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Alviarin aprobând din cap, gânditoare. Dar în Shienar avem iscoade – Roșii, cu siguranță, poate și altele?

Cele patru surori Roșii înclinară scurt din cap, fără prea multă convingere; numai ele.

– ... care ne pot avertiza dacă aceste mici încăierări devin motiv de îngrijorare, continuă Alviarin.

Era un secret știut de toată lumea că Ajah, cu excepția Albelor, mai aplecate asupra logicii și filosofiei, aveau iscoade, mai mult sau mai puțin, împrăștiate prin toate neamurile, deși rețeaua Galbenelor era într-o stare jalmică. Despre boli sau Tămăduire nu aveau ce afla de la cei care nu puteau conduce Puterea. Unele surori aveau propriile iscoade, cu toate că acestea erau mult mai atent supravegheate decât trimisele Ajah. Albastrele aveau cele mai multe, atât membre ale Ajah, cât și personale.

– Cât despre Tenobia și Davram Bashere, sunteți de acord să fie dați pe mâna surorilor? continuă Alvirian și nici nu mai aștepta aprobarea celorlalte. În regulă. Așa vom face. Memara

se va descurca foarte bine; o va struni pe Tenobia fără ca regina să observe ceva. Mda. Are cineva vreo veste din Arad Doman sau Tarabon? Dacă nu intervenim acolo imediat, s-ar putea să ne trezim că Pedron Niall și Mantiile Albe trec din Bandar Eban în Coasta Umbrei. Evanellein, ai ceva pentru noi?

Arad Doman și Tarabon erau sfâșiate de războaie civile, ba chiar mai rău de atât. Haosul domnea peste tot. Elaida era surprinsă că femeile adusese vorba despre asta.

– Doar un zvon, răspunse sora Cenușie.

Rochia ei de mătase, care se asorta cu franjurii șalului, avea o croială elegantă, cu un decolteu adânc. Elaida se gândise de multe ori că femeia ar fi trebuit să fie Verde pentru că de preocupată era de felul cum arată și cum se îmbracă.

– Aproape toți locuitorii acelor sărmâne ținuturi sunt refugiați, inclusiv cei care ne-ar putea trimite vesti. Panarhul Amathera se pare că a dispărut, cu ajutorul unei Aes Sedai...

Mâna Elaidei se înclesta pe etola. Expresia nu i se schimbă, doar ochii i se aprinderă. În privința armatei saldaeane se luase deja o hotărâre. Cel puțin Memara era Roșie; ceea ce era o surpriză. Dar nici măcar nu-i ceruseră părere. Hotărârea era deja luată. Posibilitatea, neașteptată, ca o Aes Sedai să fie implicată în dispariția Panarhului – numai dacă nu era vorba despre încă o născocire dintre sutele care ajungeau până aici dinspre coasta de răsărit – nu-i putea lua gândul de la asta. Aes Sedai erau împrăștiate peste tot, de la Oceanul Aryth la Osia Lumii, iar surorile Albastrele cel puțin erau în stare de orice. Trecuseră mai puțin de două luni de când îngenuncheaseră cu toate ca să-i jure credință, ei, întruchiparea Turnului Alb, iar acum luau o hotărâre fără ca măcar să-i arunce o privire.

Încăperea de lucru a Supremei Înscăunate era la doar câteva nivele mai sus, în Turnul Alb, încăperea aceasta însă era inima Turnului, la fel cum Turnul, de culoarea oaselor albite de vreme, era inima marelui oraș-insulă Tar Valon, înconjurat de Râul Erinin. Iar Tar Valon era sau ar fi trebuit să fie inima lumii. Încăperea îți vorbea despre puterea numeroaselor generații de femei care stătuseră acolo, podeaua din

piatră roșie șlefuită, adusă din Munții de Negură, șemeineul înalt din marmură aurie de Kandor, pereții lambrisati cu lemn de culoare deschisă, în striații ciudate, unde fuseseră sculptate cu măiestrie păsări și animale nemaivăzute, cu mai bine de o mie de ani în urmă. Ferestrele înalte, arcuite erau încadrate de ornamente de piatră ca niște perle strălucitoare și dădeau spre balconul cu vedere spre grădina Supremei Înscăunate, singura piatră de acest fel, recuperată dintr-un oraș fără nume înghițit de Marea Furtunilor la Frângerea Lumii. O încăpere a puterii, o prelungire a Supremelor Înscăunate care de aproape trei mii de ani făceau ca regii și reginele să joace cum le căntau ele. Iar femeile astea nici măcar nu-i ceruseră părerea.

Devenise un obicei lipsa asta de considerație. Dar cel mai rău – faptul care o umplea de amărăciune – era că îi subminau autoritatea fără ca măcar să se gândească la consecințe. Știau cum ajunsese să poarte etola, știau că numai cu ajutorul lor și-o pusese pe umeri. Dar acum mergeau prea departe. Trebuia să pună piciorul în prag. Nu acum însă.

Își lăsase și ea amprenta asupra încăperii, atât cât putuse: masa de scris ornamentată cu inele triple legate între ele și un fotoliu masiv care se încununa cu o Flacără a Tar Valonului, din fildeș incrustat, deasupra părului ei negru, ca o lacrimă mare, limpede. Pe masă erau trei cutii din lemn de Altaran lăcuit, la aceeași distanță una față de celelalte; într-una își ținea cea mai frumoasă colecție de figurine sculptate. O vază albă așezată pe o plintă simplă, lângă un perete, era plină cu trandafiri roșii care împrăștiau un parfum dulce în toată încăperea. Nu mai plouase de când devenise Aes Sedai, dar florile frumoase erau tot timpul la îndemâna celor care aveau acces la Putere; întotdeauna îi plăcuseră florile. Era atât de ușor să le îngrijești și să le crești ca să împrăștie frumusețe.

Pe peretele din față ei erau două tablouri pe care, aşa cum stătea la masă, le putea vedea printr-o simplă ridicare a privirii. Celealte femei evitau să le privească; dintre toate Aes Sedai care pășeau în biroul Elaidei, numai Alviarin îndrăznea să le arunce câte o privire.

– Vre o veste de la Elayne? întrebă Andaya timid.

O femeie slabă, măruntică, semănând cu o pasare și dând impresia de sfioșenie în ciuda trăsăturilor Aes Sedai, cea de-a doua Cenușie nu arăta deloc a mediatore când, de fapt, era cea mai bună. În vocea ei încă mai răzbătea accentul tarabonez.

– Sau de la Galad? Dacă Morgase descoperă că i-am pierdut fiul vitreg, ar putea să pună mai multe întrebări despre locul în care se află fiica ei, nu credeți? Dacă află că am pierdut-o pe Domnița-Moștenitoare, Andorul ar fi la fel de inaccesibil pentru noi ca și Amadicia.

Câteva femei clătinăram din cap – nici o veste.

– O soră Roșie a fost plasată în Palatul Regal. De-abia a devenit Aes Sedai, deci poate trece ușor drept cineva care nu e Aes Sedai, spuse Javindhra.

Javindhra voia să spună că femeia încă nu arăta atemporalitatea care venea odată cu utilizarea îndelungată a Puterii. Dacă cineva ar fi încercat să ghicească vârsta unei femei din biroul Elaidei, ar fi greșit cu aproape douăzeci de ani, iar în unele cazuri cu de două ori pe atât.

– E bine instruită, puternică și are ochi buni. Morgase de-abia așteaptă să revindice tronul Cairhienului.

Câteva femei se foiră pe scaun, iar Javindhra, dându-și seama că păsise pe un teren alunecos, se grăbi să adauge:

– Altfel, noul ei iubit, Seniorul Gaebrial, pare să-i ocupe tot restul timpului.

Buzele subțiri ale femeii se îngustară și mai mult.

– Bărbatul astă pur și simplu i-a luat mintile.

– O face să se gândească numai la Cairhien, zise Alviarin. Situația de acolo e aproape la fel de proastă ca și cea din Tarabon și Arad Doman, fiecare Casă are pretenții la Tronul Soarelui, iar foamea domnește peste tot. Morgase va restabili ordinea, dar îi va lua mult timp ca să-și asigure tronul. Până atunci nu-i va rămâne prea multă energie ca să se ocupe de alte treburi, chiar dacă e vorba despre Domnița-Moștenitoare. Am pus pe cineva să-i trimită din când în când câte o scrișoare; femeia imită bine scrisul lui Elayne. Morgase va rezista până când vom reuși să-o controlăm din nou.

– Cel puțin îl avem pe fiul ei, spuse Joline zâmbind.

– Nu ști dacă putem spune așa ceva despre Gawyn, interveni Teslyn cu asprime în glas. Tinerii ăia se încăieră mereu cu Mantile Albe, când pe un mal al râului, când pe celălalt. Gawyn acționează de unul singur la fel de mult cât acționează la ordinele noastre.

– Va fi adus sub control, zise Alviarin.

Elaidei începea să-i displacă această stăpânire de sine a lui Alviarin.

– Fiindcă veni vorba despre Mantile Albe, se pare că Pedron Niall poartă negocieri secrete prin care încearcă să convingă Altara și Murandy să cedeze o parte din teritoriul Illianului și astfel să împiedice Consiliul Celor Nouă să invadize una din ele sau pe amândouă.

Reîntoarse de pe buza prăpastiei, femeile de pe partea cealaltă a mesei continuă să discute, încercând să decidă dacă negocierile Comandanțului ar putea duce la o prea mare influență din partea Copiilor Luminii. Poate că negocierile ar fi trebuit întrerupte pentru ca Turnul să intervină și să-l înlocuiască pe Comandanț.

Elaida făcu o grimă. Adesea, de-a lungul istoriei, Turnul simțise nevoia să fie precaut – prea mulți se temeau de el, prea mulți nu se încredeau în el –, dar să se *teamă* de ceva sau de cineva, niciodată. Acum însă se temea.

Își ridică ochii spre cele două tablouri. Unul era un triptic și o înfățișă pe Bonwhin, ultima soră Roșie care fusese pregătită să devină Suprema Înscăunată, cu o mie de ani în urmă, și motivul pentru care de atunci nici o soră Roșie nu mai purtase etola. Până la Elaida. Bonwhin, înaltă și mândră, sfătuindu-le pe Aes Sedai cum să-l manipuleze pe Artur Aripă-de-Șoim; Bonwhin, sfidătoare, pe zidurile albe ale Tar Valonului, sub asediul armatei lui Aripă-de-Șoim; și Bonwhin, îngenu-chind, umilită, în fața Divanului Turnului, în timp ce i se luau etola și sceptrul pentru că adusese Turnul în pragul distrugerii.

Multe femei se întrebau de ce Elaida scosese tripticul din magazia unde stătuse atâtă vreme acoperit de praf; chiar dacă nimeni nu vorbea pe față, la urechile Elaidiei încă mai ajungeau

șoaptele lor. Nimeni nu înțelegea de ce era nevoie de acest memento al prețului eșecului.

Al doilea tablou era executat după moda nouă, pe pânză întinsă, o copie după schița unui pictor ambulant din apusul îndepărtat. Acestea le tulbura și mai mult pe Aes Sedai care își treceau privirea peste el. Doi bărbați se luptau printre nori, probabil pe cer, folosindu-se de fulgere. Unul avea față de foc. Celălalt era Tânăr și înalt, cu părul roșcat. Tânărul era cel care însă se putea fi și trebuia controlat. Controlul era totul.

– Atunci am terminat, spuse Alviarin, ridicându-se cu grătie de pe scaun.

Celealte o imitară, aranjându-și rochiile și șalurile, gata de plecare.

– Peste trei zile aștept... continuă Alviarin.

– V-am dat eu voie să plecați, fiicele mele?

Erau primele cuvinte rostite de Elaida de când le spuseseră să ia loc. Femeile o priviră surprinse. Surprinse! Unele se întoarseră spre scaune, dar nu în grabă. și fără nici un cuvânt de scuză. Elaida acceptase acest comportament de prea multe ori.

– Dacă tot sunteți în picioare, veți rămâne așa până voi termina ce am de spus.

Cele care dăduseră să se aşeze trecuă printr-un moment de derută, apoi se ridicară nesigure.

– N-am auzit pe nimeni să pomenească despre femeia aceea și însoțitoarele ei.

Nu era nevoie să-o numească pe *femeia aceea*, predecesoarea Elaidiei. Știau la cine se referă, iar Elaidiei îi venea din ce în ce mai greu chiar să se și gândească la numele fostei Supreme Înscăunate. Toate problemele ei – absolut toate! – puseau fi puse pe seama *acelei femei*.

– E și greu, fiindcă am întărit zvonul potrivit căruia ar fi fost executată, spuse Alviarin la fel de calmă ca și până acum.

Femeia asta avea gheăță în loc de sânge. Elaida îi susținu privirea cu fermitate până când Alviarin adăugă, tardiv,